Visų šalių proletarai, vienykitės!

PERGALĖ

ZARASAI
1959 m.
gruodžio
17
KETVIRTADIENIS
Nr. 148(1878)

LIETUVOS KP ZARASŲ RAJONO KOMITETO IR RAJONO DARBO ŽMONIŲ DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

Kaina 15 kap.

Traktorių vairą — į patikimas rankas

Praeitą žiemą prie RTS organizuotus traktorininkų paruošimo kursus užbaigė 40 mechanizatorių. Tai dalinai padėjo išspręsti tuomet sunkoką kolūkinių kadrų klausimą. Traktorių vairą į rankas paėmė to darbo žinovai, pagerėjo mašinų eksploatacija, pakilo darbo našumas. Tačiau metų bėgyje eilė kolūkių nusipirko naujus traktorius, o iš kitų traktorininkai išėjo. Dabartiniu metu buvusio rajono ribose esančiose artelėse vėl trūksta 40 mechanizatorių.

Nuo ateinančių metų sausio mėnesio prie MMS vėl bus organizuoti traktorininkų kursai. Kolūkiams, kuriems traktorininkų neužtenka, reikia pasiųsti mokytis gerus, sąžiningus žmones. Deja, kai kurių kolūkių pirmininkai žiūri į šį reikalą neryžtingai, nes, girdi, mokymas brangiai atsieinąs. Neteisinga nuomonė. Štai „Aukštaičio“, „Lenino kelio“, „Nemuno“, „Už taiką“ kolūkiuose net dėl vienos pamainos neužtenka po vieną traktorininką.

Neturint žmonių su teisėmis,leidžiančiomis jiems vairuoti traktorių, kolūkių valdybos daro didelį nusižengimą, patikėdamos vairą prikabinėtojams. Neturintieji teisių mechanizatoriai už mašiną materialiai neatsako, ir todėl ją prižiūri, kaip jiems patinka. Blogai prižiūrimas traktorius genda, o jei gedimai įvyksta svarbių darbų metu, jie užtęsiami.

Dar blogiau būna tada, kai mechanizatoriai, nežinodami saugumo taisyklių, padaro avarijas, sužaloja kitus arba susiluošina patys. Jei prikabinėtojas, keletą metų išdirbęs prie traktoriaus ir gerai žino jo materialinę dalį, tai saugumo taisyklės jam nežinomos. Jo ir kaltinti netenka.. Kalti dėl to patys kolūkių pirmininkai, jų pavaduotojai technikos reikalams.

Kiekvieną DT-54 ar kitą vikšrinį traktorių turi aptarnauti dvi traktorininkų pamainos. Jei šiomis galingomis mašinomis dirbama tik viena pamaina, jos pilnai neišnaudojamos. Štai „Tarybinio artojo “kolūkyje turimiems traktoriams DT-54 tėra tik po vieną traktorininką. Tai didžiulė jėga, bet ji išnaudojama tik pusiau. Šiai artelei reikia pasiųsti į kursus 5 žmones. Norint apsirūpinti dviemis traktorininkų pamainomis, Kalinino vardo, M. Melnikaitės vardo kolūkiams reikia turėti dar po 4 žmones, turinčius teises traktorių vairavimui.

Tik 4 rajono kolūkiai — Stalino vardo, J. Žemaitės vardo, „Pirmūno“, „Pažanga“ — turi pakankamą kiekį mechanizatorių kadrų.

Praeitais metais kursų organizavimą apsunkino bendrabučių stoka. Šiemet MMS vadovybei reikia iš anksto susirūpinti besimokančių mechanizatorių sutalpinimu, bei kitais buitiniais jų poreikiais.

V. Taločka
rajono valstybinis technikinis mašinų-traktorių parko vyr. inspektorius

Remontuoja prikabinamąjį inventorių

Praėjusiu lauko darbų sėdyje buvo apsvarstyti metu M. Melnikaitės vardo žemės ūkio artelės mechanizatoriai padirbėjo šauniai. Jie laiku susidorojo su visais žemės ūkio darbais, atliko juos kokybiškai, tuo padidinę grūdinių kultūrų derlingumą. Artelėje užbaigiami paskutinieji šių metų darbai — kūlimas.

Šiuo metu aktualiausias mechanizatorių uždavinys kokybiškai paruošti ateinančio pavasario laukų darbams visus 4 traktorius, prikabinamąjį inventorių, žemės ūkio mašinas.

Prieš dvi savaites išplėstiniame kolūkio valdybos posėdyje buvo apsvarstyti technikos remonto klausimai, sudarytas reikalingų atsarginių dalių sąrašas, paduota paraiška tiekimo bazei. Eilė reikalingų atsarginių dalių yra.

Traktorininkai sugabeno prikabinamąjį inventorių prie kalvių, pradėjo jų remontą. Pirmasis ėmėsi šio darbo Petras Stankevičius.

J. Radzevičius
apskaitininkas

Ataskaitos rinkėjams

Užvakar statybos-remonto kontoros patalpose įvyko rajono DŽD Tarybos deputato drg. Uborevičiaus ir miesto DŽDT deputatų drg. drg. Frolovos, Goršanovo, Sinonienės, Valento, Kazancevos, Trumpicko ataskaitos rinkėjams. Platesnį pranešimą apie miesto DŽD Tarybos veiklą padarė drg. Frolova. Rinkėjai drg. drg. Artamonova, Meinartienė, Savičenko bei kiti pateikė deputatams eilę klausimų, pageidavimų.

V. Danilovas

Deputatų žiniai

Zarasų rajono Darbo žmonių deputatų Tarybos vykdomasis komitetas praneša rajono tarybos deputatams, **kad 1959 m. gruodžio mėn. 22 d.** (antradienį) **11 val.Zarasų kultūros namų patalpose įvyks rajono Darbo žmonių deputatų Tarybos VI šaukimo VI sesija.**

Sesija išklausys rajono Darbo žmonių deputatų Tarybos vykdomojo komiteto darbo ataskaitą.

Zarasų rajono Darbo žmonių deputatų Tarybos vykdomasis komitetas

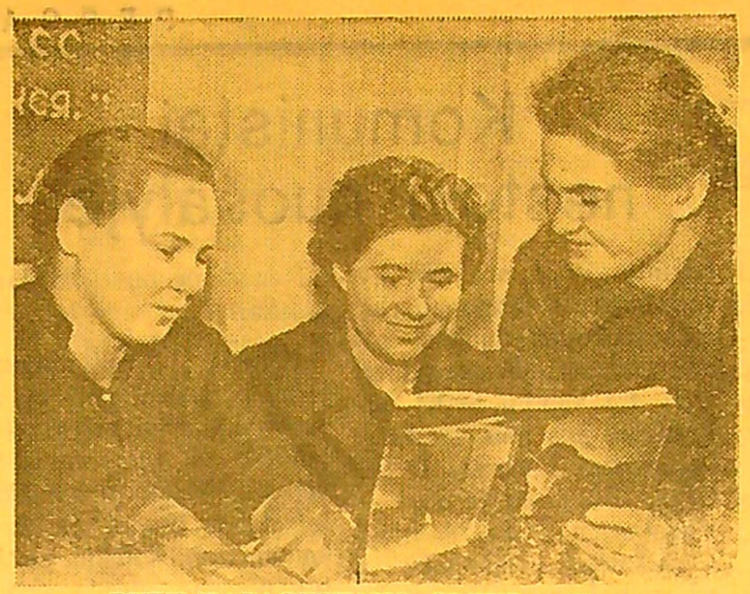

RYTŲ-KAZACHSTANO SRITIS. Kirovo rajono Kuibyševo vardo kolūkio pieno-prekinės fermos Nr. 1 melžėjos per 10 mėnesių primelžė daugiau kaip po 2000 litrų pieno iš kiekvienos karvės.

Nuotraukoje: priešakinės melžėjos komjaunuolės (iš kairės į dešinę) Rita Guljeva, Nadia Vostruchina ir Galia Malinovskaja raudonajame kampelyje.

(TASS).

METINIS PLANAS ĮVYKDYTAS

Lietuvos ekonominio rajono pramonės įmonių kolektyvai, lenktyniaudami su Baltarusijos ir Latvijos liaudies ūkio tarybu[illegible] nės darbuotojai [illegible] naują laimėji[illegible] miesi tinkam[illegible] Centro Komite[illegible] Plenumą, jie pi[illegible] įvykdė metinį b[illegible] produkcijos gamybos [illegible]

Įvykdyta metinė šilo[illegible] katilų, radiatorių, šifer[illegible] plytų, kalkių, lininių audinių, durpių, sviesto, mėsos, žuvies, konservų, riebalų, pieno produktų ir kitų labai svarbių dirbinių gamybos užduotis. Palyginti su tuo pačiu praėjusių metų laikotarpiu bendrosios produkcijos gamybos apmtis padidėjo 13 procentų, darbo našumas pakilo 9 procentais.

(ELTA).

IR VĖL NESUSPĖJA

Per paskutinluosius keletą metų nepalyginamai pagerėjo mūsų kolūkio ekonomika, o kartu ir kolūkiečių gerbūvis. Tuo džiaugdamiesi, galėtume daug gero papasakoti. Bet taip jau yra, kad žmogus nori gyventi vis geriau.

Mes štai norime tarti per laikraštį porą žodžių apie savo VI brgiadą, pasakyti tai, kuo jau skundėmės kolūkio pirmininkui drg. Bogomolnikovui, partijos rajono komiteto instruktoriui drg. Zimariovui. Tik kažkodėl jie tam mūsų skundui iki šiol neteikia pakankamai reikšmės.

Negalime skųstis savo brigadininku Juozu Beinoru. Jis ūkiškas, rūpestingas ir brigados reikalus tvarko gerai. Bet štai apskaita brigadoje šlubuoja. Anksčiau darbadienius kolūkiečiams apskaičiuodavo pats brigadininkas, bet jis nesuspėdavo. Buvo pasiūlyta jam pasiieškoti apskaitininko. Ir jis pasirinko savo sūnų. Darbadieniai sūnui priskaičiuojami, o faktiškai tą darbą, kaip ir seniau, atlieka tėvas ir, kaip seniau, nespėja.

Kolūkiečiai turi teisę kas penkiadienį, rečiausiai kas dešimtadienį sužinoti atitinkamo laikotarpio darbo rezultatus. Veltui to mes reikalaujame iš brigadininko. Vietoje to, kad apskaitininkas kasdien apmatuotų bei paskaičiuotų kolūkiečių darbą, brigadininkas tą darbą atlieka užbaigus mėnesį ir, aišku, daug ką jis užrašo, kaip sakoma, „iš akies“. Tokiu būdu mes ištisus mėnesius iš eilės nematome ir darbadienių knygučių, kurios yra pas brigadininką.

Tais trūkumais pasiskųstume brigados arba kolūkio susirinkime, bet kad susirinkimai pas mus retas reiškinys. Mes skaitome, kad bloga apskaita trukdo ir tolesniam mūsų kolūkio ekonomikos kilimui.

Grupė Čapajevo vardo kolūkio kolūkiečių

TRAŠŲ IŠTEKLIUS GALIMA PADIDINTI

Nedosnios Grybinės smėlėtos kalvos ir molingos žemumos. Ruduo artojams čia ne auksinis. Šykščiai byra į kolūkio aruodus naujojo derliaus grūdai. Net tikėti nesinori, kad iš kiekvieno hektaro surenkama vos po 5—6 centnerius žiemkenčių bei vasarojaus grūdų. Kaltina žemdirbiai sausringą vasarą, o su tuo, kad metai iš metų alinama žemė negauna pakankamai organinių trąšų, sutikti nenori. Jų nuomone, tik zuperio, salietros, kalio druskos kalnais galima gauti šimtapūdį derlių.Į tokias užuominas reikia atsakyti, kad ne vien tik mineralinės trąšos lemia aukštus derlius.

Vietinės trąšos — štai kas nulemia gausius ir pastovius visų kultūrų derlius. „Už taiką“ kolūkyje jų galima sukaupti nemažus kiekius. Galvijai tvartiniu laikotarpiu laikomi ant mėšlo. Gerai pakreikiant tvartus, iš pusantro šimto galvijų bandos žiemos metu galima sukaupti apie 1000 tonų mėšlo. Dar ne mažiau 600 tonų mėšlo galima būtų išvežti į brigadų dirvas iš arklidžių, kiaulidės, avidžių. Reiškia, vien tik kolūkio fermose galima paruošti 1600 tonų vertingos trąšos.

Galima, bet nesukaupiama. Štai kad ir šią vasarą kiaulininkės iki kelių braidžiojo tvarte ir aplink jį susidariusiose srutose. O juk su kiekviena į kiaulidės kiemą susigėrusia srutų tona kolūkis neteko nemažiau centnerio grūdų. Jeigu kolūkis tuo metu neturėjo priemonių išvežti jų iš duobės į dirvas, jas buvo galima sukompostuoti čia pat vietoje su durpėmis.

Nešeimininkiškai tvarkomas ir mėšlas. Ir tinkamai kaupiant mėšlą bei srutas prie visuomeninių tvartų, kompostuojant jas su durpėmis, jų vistiek neužtektų visų dirvų patręšimui. Kovojantieji už kiekvieną grūdų centnerį žemdirbiai ieško naujų vietinių trąšų išteklių. Daugelio kolūkiečių sodybiniuose sklypuose, dėl pertręšimo mėšlu blogai dera bulvės ir kai kurios kitos kaupiamosios kultūros. Žemei reikia mineralinių trąšų. Todėl kolūkiečiai atiduoda susikaupusį mėšlo perteklių visuomeniniams laukams tręšti, o kolūkis jiems už tai paskiria mineralinių trąšų. Susitarti šiuo reikalu su kolūkiečiais galėtų ir „Už taiką“ artelės valdyba. Paprasčiausiais apskaičiavimais į laukus būtų išvežta dar ne mažiau 100 tonų mėšlo. Sukompostavus sukauptą iš visuomeninių gyvulių bei išvežtą iš kolūkiečių tvartų mėšlą su durpėmis, galima paruošti apie 5 tūkstančius tonų pūdinių. Penki tūkstančiai tonų durpių-mėšlo komposto — tai daugiau kaip po 7 tonas vertingų organinių trąšų kiekvienam ariamosios žemės hektarui.

Dabar, kai pagrindiniai ūkiniai darbai artelėje užbaigiami, nedelsiant reikia pradėti kompostų gamybą. Artelėje numatoma auginti nemažus plotus kukurūzų silosui, bulvių, pašarinių runkelių. Šios kultūros ypatingai reikalauja gero dirvos įtręšimo. Todėl į jų auginimui skirtas dirvas mėšlą ir durpes galima išvežti anksčiausiai, kiekvienam hektarui paruošiant ne mažiau kaip po 35—40 tonų pūdinio. Jo išvežimui reikia panaudoti visą traukiamąją jėgą — traktorius, arklius.

Vertinga vietinė trąša, ir ypač linams, yra pelenai. Ankstesniais metais kolūkio komjaunimo organizacija imdavosi rinkti pelenus. Deja, šis naudingas darbas ne visuomet būdavo užbaigiamas. Kolūkio jaunimas pelenų surinkimo turi imtis ir dabar. Ir ne tik jaunimas. Kiekviena kolūkietė, namų šeimininkė sutiks rinkti šią vertingą trąšą, ypač jei artelė už tai atlygins.

Žvelgiant į artelės ateitį, matosi, kad vien tik mėšlo-durpių pūdinių paruošimas nepadės galutinai išspręsti pakankamo dirvų įtręšimo klausimo. Paskutiniu metu dauguma kolūkių, kovojančių už derlingumo pakėlimą, naudoja akademiko Lysenkos siūlomą metodą įtręšti pūdymus žemės-mėšlo kompostu. Tai geras būdas. Šioje artelėje jau praėjusią vasarą buvo numatyta pagaminti tokio komposto pūdymų patrąšimui. Net kolūkio sienlaikraštyje šiuo klausimu pasirodė straipsnis. Deja, toliau šnekų žemės-mėšlo komposto paruošimas nepajudėjo. Ir dėl to kolūkis iš anksto prarado ne vieną dešimtį centnerių grūdų. Ateinančiais metais šių trąšų būtinai reikia pagaminti.

V. Raubiška

Partijos gyvenimas

Komunistai nestovi nuošalyje

Sėkmingai organizuoti gyvulių žiemojimą, pasiekti, kad nekristų jų produktyvumas žiemos metu — tai ne vien tik kolūkio gyvulininkystės fermų darbuotojų svarbiausias uždavinys. Šis klausimas dėmesio centre turi stovėti ir partinės organizacijos darbe, būti kasdieniniu jos rūpesčiu.

Prasidėjus žiemai, kiekvienas mūsų kolūkio komunistas gavo įpareigojimą tikrinti vienos ar kitos gyvulininkystės fermos darbą, apie trūkumus tuojau pat pranešti partinei organizacijai. Už kiaulių fermą, pavyzdžiui, pas mus atsakingi komunistai Ivanovas ir Šutienė, už karvių fermą — Kazakevičius, Tvardauskas, Černiauskas ir aš pats, o už stambių raguočių bandos prieaauglio ir avių fermas atsakingas Grumbinas ir t.t. Kas mėnesį kiekvienas iš mūsų partinei organizacijai duodame nuveikto darbo ataskaitą.

Padėtis gyvulininkystės fermose pagerėjo. Ir tai suprantama. Jeigu anksčiau čia lankydavosi tik fermos vedėjas ir kolūkio pirmininkas, tai dabar nuolat ateina ir komunistai. Kolūkio partinė organizacija visada žino, kokie reikalai vienoje ar kitoje fermoje, kur reikia nukreipti savo jėgas.

Stengdamiesi pakelti gyvulininkystės fermų darbuotojų atsakomybę už pavestą darbą, partinė organizacija kartu su kolūkio vadovais nutarė kas mėnesį praktikuoti atvirus partinės organizacijos susirinkimus, kuriuose dalyvautų visi gyvulininkystės fermų darbuotojai, o taip pat ir kolūkio valdybos nariai. Juose aptarsime mėnesinius gyvulininkystės fermų darbuotojų socialistinio lenktyniavimo rezultatus, apsvarstysime trūkumus ir numatysime priemones jiems ištaisyti.

Pradžią tam jau padarėme. Toks susirinkimas pas mus įvyko praeito mėnesio pabaigoje. Komunistai Ivanovas, Grumbinas, Černiauskas ir kiti aštriai ir principialiai kritikavo gyvulininkystės fermų vadovus: fermos vedėją drg. Šileikį ir kolūkio valdybos pirmininko pavaduotoją drg. Bražionį, kurie šaltai žiūri į patikėtą darbą, nemato fermose net lengvai pašalinamų trūkumų. Pastebėjo komunistai, kad kiaulių šėrikės nežino, kiek turi atpenėti bekonų ir tuojau apsvarstė šį klausimą. Pasirodė, kad dėl to kaltas fermos vedėjas, apleidęs darbą su kiaulininkėmis, blogai vedąs apskaitą. Laiku pastebėta klaida visada lengviau ištaisoma.

Kiaulininkės, melžėjos, veršelių ar avių augintojo darbas sunkus. To niekas neginčys. Kolūkio komunistai, lankydamiesi fermose, tikrindami gyvulininkystės darbuotojų darbą, statydami savo reikalavimus, negalėjo likti nepastebėję, kad žmonės dirba be poilsio. Laukininkai beveik visada turi laisvus sekmadienius, šventes. O kiaules, pavyzdžiui, ir nedarbo dienomis reikia šerti. Partinė organizacija pasiūlė gyvulininkystės darbuotojams įvesti eilines atostogas. Kolūkio valdyba komunistų pasiūlymą priėmė.

I. Gudkovas
„Pažangos“ kolūkio pirminės partinės organizacijos sekretorius

IŠ ĮSPŪDŽIŲ GLUBOKOJĖS RAJONE

KAIP REIKALAUJA GYVENIMAS

Glubokojės rajono vykdomojo komiteto liaudies švietimo skyrius vasarą gavo pareiškimą nuo Ždanovo vardo kolūkio komjaunuolių. Jie prašė liaudies švietimo skyrių atidaryti kolūkyje vidurinę mokyklą. Kolūkiečių komjaunuolių prašymas buvo patenkintas. Dabar 17 kolūkio jaunuolių lanko vidurinės mokyklos 8 klasę. Tai laukininkystės darbuotojai, melžėjos, kiaulininkės.

Kolūkio komjaunuoliai dirba ir mokosi taip, kaip reikalauja gyvenimas, partija. Žemės ūkio artelės melžėjos praeitą žiemą prisiėmė padidintus įsipareigojimus ir įsijungė į kovą už garbingą komunistinio darbo brigados vardą. Pirmieji metai parodė, kad jos ne dėl gražių žodžių prisiėmė įsipareigojimus. Melžėjos savo žodžius paremia darbais. Komjaunuolė Zoja Lukjanionok, neseniai priimta kandidatu į TSKP narius — kolūkio melžėjų priešakyje. Ji per 10 mėnesių primelžė iš kiekvienos karvės po 2460 litrų pieno, komjaunuolė Binko — po 2370 litrų. Tai, kad anksčiau atsilikęs kolūkis šiemet iškopė į IV vietą rajone pagal pieno gamybą 100 hektarų žemės naudmenų ir į II vietą — pagal mėsos gamybą tam pačiam žemės plotui — yra didelis komjaunuolių —gyvulininkystės darbuotojų nuopelnas. Kaip minėjome, geriausios melžėjos yra komjaunuolės, kovojančios už komunistinio darbo brigados vardą. Tą patį pasakysime ir apie kiaulių augintojas. Geriausia kiaulininkė komjaunuolė K. Stoliaronok iš kiekvienos paršavedės gavo per 10 mėnesių po 18 paršelių, tuo pačiu anksčiau laiko įvykdžiusi savo metinius įsipareigojimus. Ir niekas nesiginčys, kad gyvulių augintojams darbe daug padeda mokykloje gaunamos žinios.

Kolūkio komjaunuoliai labai gerbia ir myli savo vadovą artelės zootechniką Galiną Rimdionok: Pasiteiravus pas juos, kurie komjaunuoliai daugelyje atvejų yra gerų darbų iniciatoriai, jie pirmiausia nurodo savo sekretorę.

Galina Rimdionok tačiau nesiskundžia, kad vadovavimas komjaunimo organizacijai jai atimtų daug laiko. Ji dirba kiek kitaip, negu mūsų rajono pirminių komjaunimo organizacijų sekretoriai. Ten kiekvienas pirminės organizacijos komiteto narys yra atsakingas už atskirą darbo barą. Jiems pavesta ir kontroliuoti vienas kitą. Ir, kas svarbiausia,nėra nė vieno komjaunuolio kuris neturėtų bent mažiausio įpareigojimo. Galinos Rimdionok ir kitų komiteto narių nuomonė yra ta, kad jei komjaunuolis negauna bent mažiausio įpareigojimo, jis pradeda nutolti nuo kolektyvo, užmiršti savo pareigas. Glubokojiečių samprotavimai ir darbai labai teisingi. Tik tokiu atveju, kada dirba visi, kada kiekvienas jaučia atsakomybę už bendrą reikalą, tas darbas bus gerai atliktas.

R. Urbonas
V. Kudirkos vardo kolūkio abiturientų brigados narys

—□—

Rieda sunkiasvoriai traukiniai

KLAIPĖDA. (ELTA). Garvežio Nr. 7436 vyresnįjį mašinistą Pavelą Peretiatką Klaipėdos stoties geležinkelininkai pažįsta kaip sunkiasvorių traukinių vedimo meistrą. Neseniai P. Peretiatka atliko savo 3-tūkstantąjį reisą. Jo vadovaujama garvežio brigada nuvedė į paskirties vietą sunkiasvorį sąstatą, kurio svoris 800 tonų viršijo normą.

Sunkiasvorius traukinius veda ir kiti Klaipėdos stoties garvežių mašinistai. Per paskutiniuosius pusantro mėnesio jie nuvedė 36 sunkiasvorius traukinius, kuriais pervežė viršum normos daugiau kaip 50 tūkstančių tonų įvairių krovinių.

JAUNIAUSIOJE ŠIAULIŲ ĮMONĖJE

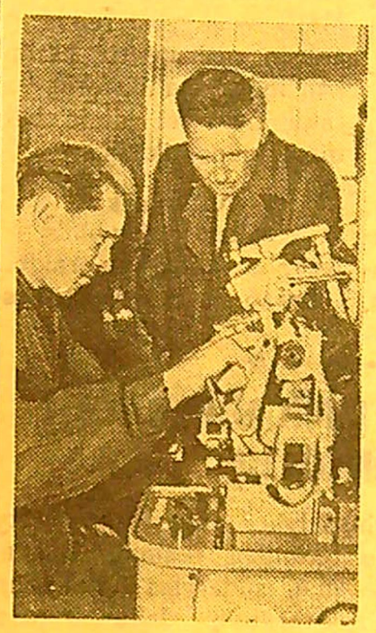

Šiaulių precizinių staklių gamykloje surinktas pirmasis bandomasis tekinimo-sriegimo automatas „MF-122“, skirtas laikrodžių bei tiksliųjų matematinių mašinų gamybos įmonėms. Ateinančiais metais gamykla pagamins dešimtis tokių automatų. Čia bus įsisavinta ir stalinių frezavimo staklių „F-2M“ gamyba.

K. LIUBŠIO (ELTOS) nuotr.

KODĖL AVYS MUMS NUOSTOLINGOS?

Pasakoja P. Cvirkos v. kolūkio avių šėrikas Jonas SOKOLOVAS

Jau trečią žiemą iš eilės man tenka šerti kolūkio avis. Šiemet pirmą kartą mūsų tvarte telpa visos artelės avys. Štai užpernai kolūkis laikė avis trijose vietose ir turėjo jų 96, pernai 70 avių buvo laikoma dviejuose tvartuose, o šįmet 54 avys žiemoja jau vienoje vietoje.

Taip kas metai mūsų kolūkyje vis mažėja avių skaičius. Šįmet vienu metu buvo net daugiau, negu 130 avių, bet kolūkis 79 pardavė. Už šias avis ir už vieno kirpimo vilnas gavo tik 11.471 rublių pajamų.

Kodėl taip yra, kodėl kas metai mažėja avių skaičius? Teko ne kartą girdėti, kad kolūkiui avys neapsimoka laikyti. Suėda, girdi, daug,o pelno maža. Laikant avis tokiu būdu, kaip mes laikome, naudos nedaug. Tuo tarpu maža rasi kolūkiečių, kurie avies neturėtų. Ir jiems tai apsimoka. Štai žiemos metu jie duoda joms sočiai šieno, o dažnas net pašariniais runkeliais ar miltais pašeria.

O pas mus per visą žiemą avys tegauna po 2 kg šieno į dieną ir šalto vandens. Be to, avys mėgsta geresnį šieną, o mes šeriame kokiu pakliūva, retkarčiais ir viksvos papuola. Tokį šieną avys labai nenoriai ėda ir didžiąją jo dalį tenka pakratams sunaudoti.

Jeigu dar dabar galima šiaip taip verstis su dviem kilogramais šieno, tai avims apsiėriavus ir ėriukams paaugus, kai jie patys pradeda ėsti šieną, dviejų kilogramų aviai tikrai mažoka. O pas mus nuo apsiėriavimo tepridedama po 200 gramų avižinių miltų motininei aviai. Nors miltų reikėtų duoti ir prieš apsiėriavimą, kad ėriavimosi metu avys būtų stiprios ir atvestų sveiką prieauglį.

Didelė blogybė yra ta, kad tvartas, kuriame stovi avys, senas ir šaltas. Šįmet turėjo jį kolūkio statybininkai atremontuoti, tačiau nespėjo — daug darbų buvo kolūkyje. Per šalčius prisiėjo išleisti avis iš gardų, kad kartu joms būtų šilčiau. Būtų gerai turėti ir nedidelę virtuvėlę, kurioje būtų galima pašildyti dabar duodamą leduotą vandenį.

Prasti reikalai ir su kergimu. Vasarą avis prižiūri piemenys, bet avys ganosi kartu su avinais ir niekam nėra žinoma, kada kokia avis sukergta ar visai lieka bergždžia. Todėl metai iš metų gauname mažiau prieauglio. Štai užpernai iš 40 motininių avių gauta 46 ėriukai. Pernai iš to paties skaičiaus motininių avių jau tegauta tik 35 ėriukai. O šįmet dar tėra tik 28 ėriukai, ir iki Naujų metų vargu ar kuri avis apsiėriuos. Kerpant vilną, tik keletą ėringų avių tepastebėjome.

Dėl šių visų priežasčių mums neapsimoka laikyti avis. O ištaisyti šiuos trūkumus, man atrodo, nėra taip sunku. Reikia tik atremontuoti patalpas, padidinti pašarų davinį ir sutvarkyti kergimą. Tada tos pačios avys duos visai kitas pajamas.

Nuotraukoje: surinkėjų brigados, kovojančios už teisę vadintis komunistinio darbo kolektyvu, brigadininkas Vytautas Domeika (kairėje) ir surinkimo cecho meistras P. Mykolaitis reguliuoja pirmąjį tekinimo-sriegimo automatą.

VIERA CHORUŽAJA IR JOS UŽRAŠAI

(Tęsinys iš 147 nr.).

Aš valandėlei sumerkiau akis, nes viskas aplink pasvyravo, pasidarė tamsu...

Būrys skubiai rengėsi į naują žygį.

— Vyksiu su jumis!

Vadas norėjo kažką pasakyti, prieštarauti, tačiau aš pažvelgiau į jį, ir jis perskaitė mano žvilgsnyje kažką tokio, kad tuojau susilaikė ir tik įsakė:

— Pasodinkite dengtoje mašinoje!

Draugai pasitraukė į šalis ir davė man vietą. Mašina nuslinko pirmyn, pasišiaušusi šautuvais. Dangus drebėjo nuo galingo lėktuvų ūžimo, kažkur arti dundėjo patrankos. Partizanai tyliai šnekėjo apie neseniai įvykusį mūšį, jie dažnai minėdavo brangų man vardą. Jis žuvo nelygioje kovoje, nešdamas pirmyn savo gyvybę, kaip vėliavą mūšyje, ir vesdamas paskui save kitus. Savo karštu ir švariu krauju jis aplaistė savo Baltarusiją, šventą žemę, gindamas tave, spindulingą, nuo juodosios nelaimės.

...Prisimindavau stiprius ir žiaurius Dolores Ibaruri žodžius: „Geriau būti didvyrio našle, negu bailio žmona“— ir naujai supratau šių žodžių prasmę. Supratau, kad tu, mano Baltarusija, brangesnė už visų brangiausią, kad myliu tave, galima savo širdį piaustyti į dalis.

Komunistai atsako už visus pasaulio vaikus

Po 20 metų įtemptos, karštos kovos aš dar kartą, giliau ir aštriau supratau, kad mylėti savo liaudį, savo gimtąjį kraštą, savo valdžią ir laisvę — tai nelengvas dalykas, kad ši meilė atsieina žiauriu, svilinančiu skausmu, begalinėmis, nuolatinėmis širdies ir kūno kančiomis, ir vis dėlto nėra tokios aukos, prieš kurią sustotų bet kuris iš tavo sūnų ir dukrų, mano spindulingoji Baltarusija!

Ir dar kartą aš tai supratau ir pajutau po pusmečio: turėjau palikti vaikus. Palikti mano gudrią čiauškutę — penkiametę dukrelę, kuri, užlipdama man ant kelių ir stipriai apglėbdama savo plonutėmis rankelėmis, tvirtai kalba:

— Mamyte, kai išvarysime vokiečius ir pasibaigs karas, mes vėl važiuosim į mūsų Baltarusiją ir rasime savo tėvelį. Jis gyvas, mamyte, negali būti kad fašistai užmušė jį. Juk jis toks stiprus! Jis gi turi, tu atmeni, šautuvą, granatas ir dar revolverį...

Ji susimąsto ir po valandėlės vėl čiauška:

— O gal būt, rasiu savo tėvelį dar prieš pasibaigiant karui. Parašysiu laišką tėčio draugams fronte. Tėtis turi daug draugų, ir aš paprašysiu juos...

...Palikti savo mažytį keturių mėnesių sūnelį, kurį išnešiojau, būdama partizanų būryje ir kuris gimė jau po tėvo mirties ir lyg tęsią

ŽEMĖS ŪKIO MOKSLŲ UNIVERSITETAS

VORONEŽO SRITIS. Partijos Novo-Usmanio rajono komiteto iniciatyva rajono centre — Novo-Usmanio kaime organizuojamas pirmas šalyje žemės ūkio mokslų universitetas su keturiais fakultetais: augalininkystės, gyvulininkystės, mechanizavimo, ekonomikos ir apskaitos. Čia mokosi 200 žmonių iš rajono kolūkių ir tarybinių ūkių. Jų tarpe — kolūkių pirmininkai, tarybinių ūkių direktoriai, brigadininkai, fermų vedėjai, eiliniai kolūkiečiai.

Dviejų Voronežo institutų moksliniai darbuotojai ir profesoriai sutiko dėstyti žemės ūkio mokslų universitete visuomenine tvarka. Mokymo kursas numatytas dvejiems metams.

Nuotraukoje: Voronežo žemės ūkio instituto docentas P. Koršakovas, dėstantis universiteto gyvulininkystės fakultete ir klausytoja —„Leninskij putj“ kolūkio zootechnikė E. Ščeblykina.

Ar kiekviena šeima skaitys laikraštį?

SKAITYTOJŲ LAIŠKŲ APŽVALGA

Artėja 1960 metai. Baigiasi laikraščių prenumeratos laikas. Reikia skubintis, kad spauda mus lankytų ir po Naujųjų metų. „Ar kiekviena šeima skaitys laikraštį?“ — toks klausimas turi rūpėti ne vien tik laiškininkams, bet ir pačioms kolūkių valdyboms, įmonių, įstaigų vadovams, partinėms, komjaunimo ir profsąjungų organizacijoms. Spauda — masių organizatorius, priešakinio patyrimo propagandininkas, kovotojas prieš trūkumus.

Deja, ne visur dar pas mus spaudos platinimas vyksta patenkinamai, kai kur netgi žlugdomas.

Štai laiškas iš kolūkio „Už taiką“. Autorius N. su pasipiktinimu rašo:

„Spalio mėnesio pabaigoje rajoninis laikraštis už nesąžiningą darbą kritikavo mūsų laiškininkę Ekateriną Semionovą (aptarnauja pirmąją ir trečiąją kompleksines brigadas). Nežinia, nubaudė ją kolūkio valdyba ar ne, bet ji savo darbo nė trupučio nepagerino. Laikraščius ir kitą siuntą ir toliau gauname pavėluotai arba ir visai negauname. Paklausus Semionovą, ar buvo šiandien laikraščiai, gali sulaukti įžūlaus atsakymo: „Dvidešimt kapeikų galiu duoti. Parašyk dar į laikraštį! Kai bus, tai atnešiu ir neklausinėjama“. Todėl daugelis mūsų kolūkiečių jau nustojo skaitę laikraščius. Juk nusibodo bartis su laiškininke“.

Tai jau antras signalas, kaip minėjo ir laiško autorius, apie nesąžiningą „Už taiką“ kolūkio laiškininkės K. Semionovos darbą. Bet nei kolūkio valdyba, nei partinė organizacija dėl to jokių priemonių nesiima, nors spaudos platinimo planas čia kas mėno neįvykdomas. Ir sekantiems metams iš 50 šeimų pas ją teužsiprenumeravo 8 žmonės.

Laikraščių prenumerata sekantiems metams žlugdoma ir J. Žemaitės vardo kolūkyje.

„Jei laiškininkė T. Leonova spaudos platinimo planą įvykdė nors trečdaliu, tai E. Mičiūnas sekantiems metams išplatino vos kelis egzempliorius, — rašo laiške skaitytojas A.

Laiškininkai, kaip toliau pasakoja autorius, maža šiuo klausimu dirba su žmonėmis, kartais nesąžiningai atlieka savo pareigas, tuo atimdami žmonėms norą prenumeruotis laikraščius ar žurnalus. Pavyzdžiui, laiškininkas E. Mičiūnas paskutiniu laiku apleido savo darbą ir laikraščius dažnai pristato adresatams už 2—3 dienas. Kolūkio vadovai, partinė organizacija, komjaunuoliai šį svarbų darbą laiko vien laiškininko pareigomis, nepadeda jiems. Tai, žinoma, neteisinga.

Skaitytojas U. iš Stelmužės tarybinio ūkio Stelmužės skyriaus rašo:

„Pargrįžti vakare iš darbo, norisi paskaityti šviežią laikraštį. Pasirodo, kad jo šiandien neatnešė. Žinoma, pikta lieka ant laiškininko. Tačiau nepasakyčiau, kad mūsų laiškininkas A. Daubaras būtų nesąžiningas žmogus ir išsigąstų žiemos. Ne. Čia net jaunam žmogui vargiai pasisektų aptarnauti tokį rajoną pėsčiam. Argi taip nusiskriaustų mūsų tarybinis ūkis, jei laiškininkui transportui išskirtų arklį? Be to, argi žmogus, gaudamas 100 rub., bus suinteresuotas gerai dirbti?“.

Laiško autorius sako teisingai. Transportas ir atlyginimas laiškininkams — dar neišspręsta problema Stelmužės tarybiniame ūkyje ir pasekmės dabar nedžiuginančios. Sekantiems metams visame tarybiniame ūkye išplatinta vos kelios dešimtys egzempliorių laikraščių ir žurnalų. Visa tai sako, jog prenumerata čia bus sužlugdyta, laikraštis nepasieks kiekvieno kiemo.

Spaudos platintojai! Respublikiniams laikraščiams prenumeruoti liko 5 dienos, rajoniniam — beveik dvi savaitės. Per tiek laiko, dirbant visomis jėgomis, galima dar daug padaryti.

20000 knygų

Vakar Zarasų rajoninė biblioteka gavo dvi knygų siuntas, kuriose buvo nemaža politinės, ir grožinės literatūros lietuvių, rusų ir lenkų kalbomis. Jas suinventorinus, knygų fondas viršija 20.000 tomų.

P. VALIULIS

Gasiulio etiudai

Lankantis pas Stelmužės tarybiniame ūkyje gyvenančius žmones, ne vieno kambaryje galima pamatyti gražia gamta pasižyminčių įvairių Stelmužės kampelių peizažus: „Komantiškių ežeras“, „Stelmužės ežeras“, „Miškas pavasarį“ ir kitus. Nors vieni iš jų geresni, o kiti prastesni, bet savitas menininko braižas duoda suprasti, kad jie sukurti vieno žmogaus ranka.

— Tai mūsų menininko Gasiulio darbas, — pastebi žmonės.

...Petras Gasiulis gimė 1902 metais Rygoje skulptūrų liejyklos darbininko šeimoje. Jau iš mažens jis turėjo polinkį į meną. Tačiau ankstyva tėvo mirtis ir buržuazinės santvarkos sąlygos neleido jam mokytis. Truputėlį pasimokęs Šiaulių meno mokykloje, Gasiulis buvo priverstas uždirbti sau duoną. Dirbo jis geležinkelyje, fabrikuose paprastu darbininku. Nors svajonė tapti tikru menininku ir išblėso, tačiau teptuko iš savo rankų Gasiulis neišleido. Laisvalaikiu jis vis piešė.

— Gaila, kad aš augau ne tarybinės valdžios metais. Tada mano svajonė tikrai būtų išsipildžiusi. Dabar jau ne tie metai, — su nuoskauda pastebi jisai. — Tačiau laikas nuo laiko ir dabar dar piešiu. — Kaimo menininko veidas pagyvėja. — Stelmužės krašte gyvenu neseniai, bet jo gamta man patiko labiausiai. Dabar pradėjau dirbti prie didesnio savo kūrinio „Stelmužės peizažo“. Nežinau, kaip pasiseks. Esu numatęs sukurti paveikslą „Stelmužė mėnesienos naktį“.

Nedidelė savamokslio kaimo menininko Petro Gasiulio kūrinių kolekcija. Tačiau visi jo etiudai, peizažai vaizdžiai kalba apie menininko meilę mūsų gamtai, sugebėjimą perteikti drobėje jos grožį.

A. Grybiškis

Mokyklos chemikų darbai

Panevėžio I vidurinėje mokykloje aktyviai dirba chemikų būrelis, kuriam vadovauja mokytojas B. Puronas. Būrelyje yra apie 200 moksleivių. Vieno aktyviausių šio būrelio sekcijų yra silikatininkai. Šios sekcijos nariai mokosi gaminti įvairius sudėtingus sintetinius dirbinius. Mokiniai jau yra padarę 6 rūšių formas ir išleidę daugiau kaip 100 savo gaminių. Puikūs jų pagaminti herbai, Salomėjos Nėries barelje-fai, skulptūros, įvairios peleninės. Dar šiais mokslo metais moksleiviai pradės gaminti muliažus ir kitas mokslo priemones.

Nuotraukoje: chemikų būrelyje.

A. GYLIO (ELTOS) nuotr.

jo gyvenimą, būdamas kaip du vandens lašai panašus į jį.

Kokiais žodžiais galima išreikšti tą malonumą, kuris apima užpildo visą esybę, kai ši mažytė būtybė, išalkusi ir gailiai verkianti, nekantriai ieškodama, suka į visas puses galvutę ir, kaip paukštytis atveria burnytę. Pagaliau, pagavęs motinos krūtį, jis godžiai prisiglaudžia prie jos mažutėmis lūpytėmis, stipriai suspaudžia mažytėmis burnelės smegenėlėmis ir čiulpia, čiulpia, geria, garsiai rydamas ir bijodamas atsitraukti, įsikabinęs mažyte rankute už krūtinės. Aš tada juokiuosi linksmu juoku, kalbėdama: „Valgyk, valgyk, mano sūneli! Valgyk brangusis! Mano balandėli!

Bet štai numalšinęs pirmą alkį, mano sūnelis atmeta galvutę ir, žiūrėdamas man į akis, linksmai šypsosi ir kažką burkuoja, burkuoja. Man tada atrodo, kad man šviečia ne viena, o dvylika saulių, ir aš, nesitverdama džiaugsmu, stipriai prispaudžiau jį prie savęs ir bučiuoju, bučiuoju...

Po to jis vėl čiulpia, bet jau ramiai ir rimtai, vedžiodamas rankytėmis po mano krūtinę. Aš žiūriu į jį neatitraukdama akių ir iš sūnelio veiduko iškyla jo tėvo veidas. Mintyse praplaukia brangūs, nepamiršt ami atsiminimai... Man saldu ir skaudu. Mano sūnelis pasisotino ir akeles užmerkęs snaudžia. Bijodama sudrumsti jo miegą, aš atsargiai, lyg pūkelį, kuris tuoj gali pakilti ir išnykti, bučiuoju jį ir guldau į patalėlį. Miegok mano saulute... Auk, sakalėli...

Ir štai aš privalau palikti vaikus dėl to, kad mane šaukia karas, kova už mūsų kraštą, už mūsų valdžią, už mano Baltarusiją. Aš kalbu savo dukrai:

— Aš greit išvažiuosiu į frontą.

Ir ji man neprieštarauja, nes žino, kad taip reikia, ir tik stipriau apkabina mane per kaklą.

— O aš prižiūrėsiu savo mažą broliuką, padėsiu bobutei, vaikščiosim į fermą pieno ir kasdien prisiminsiu tave ir tėvelį.

Liūdnai, lyg suaugusi, atsakinėja ji man ir patylėjusi klausia:

— Mama, tu atmeni, vakar man pasakojai, kaip fašistai kankina žmones ir sakei, kad tu girdi mūsų Baltarusijos šauksmą ir vaitojimą. Atsimeni?

— Atsimenu, dukrele.

—Na štai, aš taip pat norėjau išgirsti. Aš pabudau naktį. Buvo tylu. Tik Družokas kieme lojo. Ir aš klausiaus, klausiaus ir nieko neišgirdau. Kodėl taip, mamyte?

Aš šypsausi, bučiuoju ją ir sakau:

— Kai stipriai mylėsi savo liaudį, tada išgirsi ne ausimis, dukruže, o širdimi girdėsi.

Aš žinau, kad šis paaiškinimas vaikui nesuprantamas, bet nežinau, kaip galima jai pasakyti. O ji susimąsčiusi ir nustebinta klausia:

— Širdimi?

Ir jos didelės gražios akys darosi dar didesnės ir gražesnės.

Ir štai aš turiu palikti vaikus, netekusius tėvo. Palikti vaikus! Atplėšti nuo kaklo plonutes dukters rankas, atitraukti krūtis nuo godžių sūnaus lūpų?! Ar įmanoma tai padaryti? O kančia!

Ir aš tai padariau. Nežmoniškas skausmas draskė mano sielą, temdė akis, stabdė širdies plakimą, šaldė gyslose kraują.

Sesuo su nuostaba ir gailesčiu man pasakė:

— Kaip gi tu važiuosi? Tu juk motina, tu, gi turi pareigas savo vaikams! Tu gi taip stipriai juos myli!

— Taip, aš myliu juos labiau už savo gyvybę, bet suprask, mieloji sese, aš ne tiktai motina, aš komunistė. Argi mano pareiga — tik du mano vaikai? O milijonai kitų — baltarusių, ukrainiečių, estų vaikų, kuriuos kankina fašistai mėto gyvus ugnin, užkasa žemėmis? Kas privalo juos gelbėti? Komunistė atsako už visus pasaulio vaikus. Ir kas, pagaliau, atsitiktų su mano, su tavo vaikais, jei mes nenugalėsim, neišvysim fašistinių okupantų? Jei fašistiniai budeliai pasmaugs mus?!

Mūsų senutė motina įsiterpė į pokalbį:

— Daryk, dukrele taip, kaip liepia tavo sąžinė. Ir nesikankink taip. Atmink, kad tu palieki vaikus ne lauke ant sniego, o su manimi. Aš galvojau truputį jau pailsėti, man jau 65 metai, bet ką gi, turiu ir aš būti kuo nors naudinga. Aš prižiūrėsiu tavo vaikus, kad jiems būtų su manimi ne blogiau, kaip su tavimi. Važiuok, dukrel, muškit greičiau priešą, vaduokit mūsų liaudį iš nelaisvės. Tik grįžk gyva...

Sesuo pakėlė galvą ir tyliai, ryžtingai pasakė:

— O tavo Seriožai tik ketyri mėnesiai, be krūties jis neapsieis. Aš jį maitinsiu savąja. Mano Natalkai jau dešimt mėnesių, ji gali košę valgyti. Važiuok, nebijok, išauginsim tau sūnų partizaną.

Aš stipriai apkabinau ją ir mudvi pravirkom...

(„Pravda“).

Ataskaitos IR tikrovė

Sportas

ZARASUOSE APLEISTAS SPORTINIS DARBAS

Retas kuris respublikos rajonas gali pasigirti tokiomis sąlygomis sportui, kokias turi mūsų rajono sportininkai. Vasaros metu vos ne iš visų pusių miestą supantieji gražūs, vaizdingi ežerai su plaukimo baseinu sudaro puikias sąlygas plaukimo ir kitų vandens sporto šakų kultivavimui. Žiemos metu kiekvieną vilioja vingiuoti slėniai, sniegu guotos kalvos. Ko daugiau bereikia tiems, kurie mėgsta slidinėjimo sportą? Seniau garsėjo Zarasai ir savo sportininkais, kurių pasiekimai buvo žymūs ne tik respublikoje, bet ir už jos ribų. O svarbiausia tai, kad rajono sporto draugijose veikė daugybė įvairių sporto sekcijų ir ratelių. Žodžiu, sportinis darbas virte virė.

Jeigu pažvelgsime į rajono sporto draugijų tarybos ataskaitas, pasiklausysime paties jo pirmininko, tai atrodys, kad ir dabar mūsų sportininkai gerai išnaudoja esančias sąlygas.

— Varžyboms ruošiasi slidinėjimo sekcijos nariai, — sako sporto tarybos pirmininkas drg. Šikailovas.— Veikia taip pat lengvaatlečių, ledo ritulininkų, tinklininkų, krepšininkų sekcijos.

Taip, tokios sekcijos buvo sudarytos, tačiau daugelio iš jų darbas tuo ir pasibaigė. Pagaliau niekas ir nepasirūpino, kad jos ką nors veiktų. Kai kurios sekcijos nors ir veikia, bet jos labai neskaitlingos. Beveik kiekvieną dieną treniruojasi slidinėjimo sekcijos nariai, tačiau jų tik 8 žmonės. Beveik visi jie turi I ir II sportinius atskyrius ir sudaro rajono rinktinę komandą. O kur jaunimas? Jaunais slidininkais slidinėjimo sekcija šiemet nepasipildė.

Pereitų metų pradžioje susibūrė dviratininkų sekcija. Vasaros metu dviratininkai treniravosi, bet dabar jų užsiėmimai nutrūko, nes užsnigo kelius. O ar negalima dviračių sportą kultivuoti žiemą? Aišku, galima, to nori ir patys sekcijos nariai. Štai sekcijos narys E. Bezujevskis pats pasisiūlė pagaminti įrengimą, kuris suteiktų galimybę dviratininkams nenutraukti užsiėmimų ir žiemą. Reikėjo gauti tik įrengimo brėžinį. M. Šikailovas pažadėjo tai padaryti, vienok, savo pažado dar neištesėjo.

Jau kurį laiką zarasiečiai nemato „Nemuno“ draugijos tinklininkų ir krepšininkų pasirodymų.

Ir šios sekcijos dabar neveikia. „Nemuno“ sporto draugijos ir rajono tarybos vadovai teisinasi patalpų bei galinčių vadovauti šioms sekcijoms asmenų nebuvimu. Bet ir tai tik tušti pasiteisinimo žodžiai. Tinklininkams ir krepšininkams gali ir sutinka vadovauti diplomuoti fizinio lavinimo mokytojai J. Ramaslauskas ir Č. Jarmalauskas. Ir su patalpomis ne taip jau bloga. Beveik kiekvieną vakarą neužimta vidurinės mokyklos Nr. 2 sporto salė. Argi negalima susitarti su mokyklos vadovais ir organizuoti joje tinklininkų bei krepšininkų užsiėmimus? Ir vaikų sporto mokykloje, ir rajono ligoninėje yra stalo teniso stalai. Bet visi jie stovi nenaudojami, o argi mažai atsirastų darbininkų, kurie mėgsta šią sporto šaką ir nori ja užsiiminėti? Štai jau seniai apie tokios sekcijos sudarymą kalba gydytojas drg. Geimanas, mokytojos drg. drg. Beinoraitė, Šaginienė. Vaikų sporto mokyklos vadovai duoda užsiėmimams salę, belieka tik drg. Šikailovui panorėti. Dažnai zarasiečių tarpe galima išgirsti kalbas apie šachmatus, šaškes. Norinčių kultivuoti šias sporto šakas, yra daug, bet nei „Nemuno“ sporto draugijoje nei prie rajono sporto tarybos tokių sekcijų nėra.

Taip atrodo sportiniai reikalai Zarasuose. Čia mes kalbėjome tik apie padėtį mūsų mieste. Apie fizkultūrinio darbo išvystymą kolūkiuose sunku būtų ką nors pasakyti, nes ten beveik iš viso nesportuojama. Nėra masiškumo, nėra ir geresnių sportininkų komandų, kurios sėkmingai galėtų varžytis su kitų rajonų rinktinėmis. Kolūkių sportininkai visai nemato rajono sporto tarybos ir sporto draugijos „Nemunas“ darbuotojų, negauna iš jų jokios paramos savo darbe. Todėl ir nenuostabu, kad Stalino vardo, Puškino vardo, „Raudonojo Spalio“ ir kitose žemės ūkio artelėse visai nėra sporto kolektyvų.

Nei reiklumo, nei paramos nerodo ir respublikinė kūno kultūros ir sporto Taryba. Vadovai iš Vilniaus „padeda“ tik siųsdami nutarimus ir reikalaudami ataskaitų, o parama tiek iš vietos komjaunimo organų, tiek iš respublikinės sporto Tarybos darbuotojų būtinai reikalinga mūsų sportininkams.

K. Mišinas,
J. Vernalis

—☆ ☆—

Pas kaimo sportininkus

VINICOS SRITIS. Žmerinsko rajono Potokų kaimo kūno kultūros kolektyve priskaitoma apie 300 narių sporto draugijos „Kolchoznik“. Tai pagrindinai kolūkio „Leninskij šliach“ jaunimas ir kaimo inteligentija. Čia sudarytos lengvosios ir sunkiosios atletikos, dviračių sporto, krepšinio, tinklinio, fechtavimo sekcijos ir kt.

Nuotraukoje: Fechtavimo užsiėmimai Potokų kaimo žemutiniame kūno kultūros kolektyve. Priešakiniame plane — jaunieji kolūkiečiai Grigorijus Prockovas (kairėje) ir Vasilijus Kolomijecas. Jie abu turi antrą sporto atskyrį.

E. KOPYTO nuotr. (TASS).

60 metų ėjikas

60-ties metų amžiaus Sibiro miesto Omsko pensininkas Aleksiejus Polikarpovas, keliaujantis pėsčias 10 tūkstančių kilometrų maršrutu, šiomis dienomis išvyko iš Uljanovsko (prie Volgos) į Maskvą.

Polikarpovas pradėjo savo kelionę po Tarybų Sąjungą rugsėjo 16 d. ir per 56 ėjimo dienas nuėjo 1.900 kilometrų, skiriančių Omską nuo Uljanovsko.

Naujuosius metus Polikarpovas numato sutikti Maskvoje. Sausio mėnesio pabaigoje jis žada būti Leningrade. Tolesnis jo maršrutas eina per Pabaltijo respublikų — Estijos, Latvijos ir Lietuvos, — o taip pat Baltarusijos, Ukrainos miestus ir pietinius Rusijos Federacijos rajonus.

Polikarpovas keliaus metus laiko, ir 1960 metų rugsėjo 16 d. jis vėl grįš į Omską.

(TASS-ELTA).

LAIŠKAI IŠ MOKYKLŲ

Mokomės fotografuoti

„Išmok fotografuoti“, — taip skamba pionierių trečios pakopos reikalavimas. Tai nelengvas, gana sudėtingas, daug įgūdžių reikalaujantis darbas. Mūsų septynmetės mokyklos V—VII klasių pionieriai ryžosi įveikti šią pakopą — išmokti fotografuoti. Atidžiai išklausę fotografavimo teoriją, moksleiviai dabartiniu metu sėkmingai ją pritaiko praktikoje. Gana gerų rezultatų pasiekė VII kl. moksleiviai Šaltis, Vilčinskas, V kl. moksleivė Adomavičiūtė ir Voroneckas. Jie ne tiktai išmoko fotografuoti, bet susipažino ir su foto nuotraukų didinimo aparatu, chemikalų paruošimu ir nuotraukų ryškinimu.

Tai pirmas ir dar netvirtas mūsų žingsnis, tačiau tikime, kad trečiasis pakopų reikalavimas pas mus bus įgyvendintas. Naujos gražios nuotraukos iš mokyklos gyvenimo papuoš mokyklos stendus.

R. Rūkštelė
Girsių septynmetės mokyklos mokytojas

„Gal nebuvai lėlių teatre?..“

— Gal nebuvai lėlių teatre? — tokį klausimą mūsų mokykloje paskutiniu laiku mokiniai dažnai užduoda tinginiams, tiems, kurie nesuranda laiko paruošti pamokų.

Pasakysite, kuo čia dėtas lėlių teatras? Ogi praeitą šeštadienį pas mus lankėsi Baltarusijos TSR Minsko miesto lėlių teatras. Visiems labai patiko „Pasaka apie sugaištą laiką“, mokanti taupyti laiką, teisingai jį išnaudoti.

J. Ketleris
Zarasų M. Melnikaitės vardo vidurinės mokyklos moksleivis

Redaktorius
H. JURŠYS

Lietuvos žvejybininkams

Pirmaisiais septynmečio metais respublikoje žymiai padidėjo žuvies sugavimas, išaugo žvejybinis ir transportinis laivynas. Lietuvos žvejai gavo pirmąjį didįjį šaldomąjį žvejybos tralerį, kuris gali atviroje jūroje apdoroti žuvį ir pristatyti į krantą gatavą produkciją. Žvejybinis laivynas taip pat pasipildė pirmaisiais dviem „Okeano“ tipo traleriais.

Antraisiais septynmečio metais į veikiančio laivyno sudėtį įeis dar vienas didysis šaldomasis žvejybos laivas, du „Okeano“ tipo traleriai, keletas vidutinių žvejybos tralerių, 700 tonų talpos tanklaivis, dvi plaukiojančios laivų remonto dirbtuvės. Lietuvos žvejai galutinai įsisavins jūros ešerių žūklės rajoną prie Kanados krantų. Čia numatoma pasiųsti apie 50 tralerių. Naujajame žūklės rajone prie Afrikos krantų respublikos žvejai ateinančiais metais pradės gaudyti tunus ir sardinas.

Dideli darbai numatyti toliau plečiant jūrų žvejybos uostą ir kitas žuvies pramonės įmones. Bus tęsiama silkių apdorojimo fabriko statyba, plečiamas tinklų fabrikas, prasidės naujo medinės taros kombinato statyba.

(ELTA).

Pasirodė vilkai

Nuo 1955 metų mūsų tarprajoninės valstybinės gamtos apsaugos inspekcijos ribose vilkas buvo tik svečias. Tiesa, praeitų metų žiemą keletas jų buvo pastebėta Lygumų miške, bet nušauti nepavyko.

Šiais metais vilkų pasirodė daugiau, ir jie jau spėjo padaryti žmonėms nemaža nuostolių. Mėnesio pradžioje medžiotojams buvusio Dūkšto rajono teritorijoje Užvinto miške vieną pasisekė nušauti. Antras, buvęs kartu, peršoko vėliavėles ir dingo.

Vilkas — plėšrus gyvulys. Be to, kad jis gali sudraskyti mūsų naminius gyvulius, vilkas daug nuostolių pridaro mūsų saugomai gamtai, išgaudydamas stirnas, zuikius ir kitus žvėrelius. Kiekvieno žmogaus pareiga, pastebėjus vilkus ar jų pėdas, tuojau pranešti medžiotojų draugijai arba gamtos apsaugos inspekcijai.

F. KUZNECOVAS
Gamtos apsaugos inspektorius

Trumpi pranešimai

⊙ Budapešte pradėjo savo darbą Vengrijos — Tarybų Sąjungos medicinos konferencija, kurią suorganizavo VLR sveikatos apsaugos ministerija ir Vengrijos — Tarybų Sąjungos draugystės draugija.

⊙ Kaip praneša Vakarų Vokietijos spauda, Bochumo (VFR) anglies šachtoje „Princ Regent“ įvyko katastrofa, kurioje žuvo 3 angliakasiai.

⊙ Gruodžio 14 d. Romoje surengė 24 valandų streiką Italijos kumečiai ir žemės ūkio darbininkai, reikalaują sudaryti naujus kolektyvius darbo susitarimus.

⊙ Brazilijoje tris dienas streikavo 20 tūkstančių Brazilijos nacionalinių aviacijos linijų tarnautojų, reikalaudami padidinti darbo užmokestį.

Mikulino ionizatoriams

Kam nemalonus grynas kalnų ar gaivinantis bei gydantis pajūrio oras. Persunktas elektros krūviais, jis padeda išgydyti daug ligų. Bet norint kvėpuoti tokiu oru, nebūtina važiuoti į Krymą ar Kaukazą.

Tokį mikroklimatą galima sudaryti savo kambaryje oro ionizatoriumi, kurį sukūrė tarybinis akademikas Mikulinas. Šis nedidelis prietaisas elektrinio variklio ir specialaus purkštuvo pagalba ionizuoja orą, prisotindamas jį neigiamais elektros krūviais.

Mikroelektros variklius Mikulino ionizatoriams gamina Vilniaus „Elfos“ elektrotechnikos gamykla. Jau išleisti pirmieji 8 tūkstančiai tokių variklių. 1960 metais juos gaminti specializuosis nauja Lietuvos Liaudies ūkio tarybos elektrotechnikos gamykla Mažeikiuose.

(ELTA).

Registruoja santuoką

Zarasų rajono civilinės metrikacijos biuras praneša, kad žemiau išvardinti asmenys padavė pareiškimus dėl santuokos užregistravimo:

1. KARINAUSKAS Stanislovas, Antano s., gim. 1935 m., gyv. Rokiškyje, Laukupio g. Nr. 4, su GARUOLYTE Vanda, Petro d., gim. 1934 m., gyv. Zarasų raj. Samanių apyl. Rudokų km.

2. PLETKUS Jonas, Broniaus s., gim. 1938 m., gyv. Zarasuose, Puškino g. Nr. 34, su URBONAITE Stanislava, Izidoriaus d., gim. 1937 m., gyv. Zarasų raj. Antazavės apyl. Antazavės km.

3. JACHIMOVIČIUS Henrikas, Osipovičius gim. 1926 m., gyv. Zarasų raj. Bernotiškių apyl. Garvidiškių km., su GAFANAVIČIŪTE Nastasija, Jono d., gim. 1931 m., gyv. Zarasuose, Kauno g. Nr. 31.

4. KALADINSKAS Vilius, Nikodemo s., gim. 1933 m., gyv. Zarasų raj. Girsių apyl. Šiaulių km., su VAITKEVIČIŪTE Zofija, Leono d., gim. 1938 m., gyv. Zarasų raj. Girsių apyl. Lakių km.

Redakcija: Zarasai, M. Gorkio g-vė Nr. 62/11, Telef. Nr. 79, 89. Spausdina Zarasų raj. spaustuvė. Tiražas 1489 egz.

Užs. Nr. 872.